

РЕШЕНИЕ

Номер 1498

20.11.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

V състав

На 27.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Златина И. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

Секретар: Доника З. Христова

като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20203100502212 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, образувано по жалбата на **ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ а МВР-ВАРНА вх.№ 45728/10.07.2020г.** срещу решението на ВРС-ХIXс-в № 495/22.06.2020г по гр.д.№ 18233/2019г, с което е осъдена да заплати на М. С. Н. ЕГН 606299121 от гр.Варна, сумата от **1595,55лв**, представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от **5.11.2016г до 30.09.2019г**, олучен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, ведно със иконна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – .11.2019г до окончателното изплащане на задължението, сумата от **213,73лв**, редставляващ сбор от обезщетение за забава начислено считано от падежа на всяко дължение, сумата от **400лв**–сторени от ищеца разноси по делото, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, акто и по бюджета на съдебната власт, по сметката на ВРС сумата от **263,82лв**–дължима ържавна такса и депозит за вещо лице, на осн.чл.78 ал.6 ГПК и чл.1 ТДТ.

Счита решението за незаконосъобразно по изложените подробни доводи в жалбата и това моли за неговата отмяна, като вместо това бъде постановено друго, с което да бъде гхвърлен предявеният иск.

Претендира присъждане на сторените по делото разноси.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил **писмен отговор от М. С. Н. вх.№ 0071/27.07.2020г**, в който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита остановеното решение за правилно и законосъобразно и затова моли за неговото

отвърждаване.

Претендира присъждане на сторените разноски за въззивното производство, вкл. и платено адв.възнаграждение.

Производството е образувано по **исковата молба на М. С. Н.**, в която излага, че през периода 5.11.2016-30.09.2019г е бил в служебно правоотношение с ответника за заеманата от него длъжност „ст.полицай“ в I-во РУ при ОД на МВР- Варна. През периода е работил нощни смени за времето от 22ч до 06ч при сумирано изчисляване на работното време.

Твърди, че през посочения период 05.11.2016-30.09.2019г е положил общо 1552часа оценен труд, който преизчислен към дневен води до извънреден такъв от 1773,93часа, което е зачислено на база основното месечно възнаграждение и увеличено с 50% съгласно чл.187 т.6 ЗМВР, възлизало в размер на исковата сума.

Поради изложеното отправя искане за осъждането на ответната страна да му заплати сумите /след допуснато изменение в размера на претенцията, на осн.чл.214 ГПК с определение от о.с.з. на 10.06.2020г/, както следва: главница от общо **1595,55лв**, представляваща незаплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 5.11.2016г-30.09.2019г и законната лихва върху главницата, считано от датата на одаване на исковата молба-5.11.2019г до окончателното изплащане на задължението, както **213,73лв**-сбор от обезщетение за забава начислено, считано от датата на падежа на всяко задължение /първо число на месеца, следващ този на дължимото плащане/ до 5.11.2019г.

Претендира и присъждането на сторените по делото разноски.

Ответната страна ОД на МВР-гр.Варна е депозирала писмен отговор със становище за неоснователност на предявения иск.

Не оспорва, че през периода ищецът е заемал посочената длъжност при ОД на МВР - Варна.

Възразява, че целият положен от ищеца нощен труд, както и извънредния труд са му или заплатени своевременно, на осн.чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР, доколкото приложимите за ищеца, като държавен служител в МВР, норми са тези по ЗМВР, явяващ специален спрямо ДСл и КТ.

Сочи се, че процесните отношения са регулирани и от Наредба 81213-76/29.07.2016г и Наредба 81213-908/2.08.2018г за реда за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, които не предвиждат преизчисляване на нощния труд в дневен.

Оспорва се приложимостта на Наредба за структурата и организацията на работната плата, доколкото считат че съгласно чл. 9 ал.2 и ал.3 от същата, се установява, че тя е приложима само за работници и служители по трудово правоотношение, но не и за държавни служители, какъвто е ищецът. Считат, че за ищеца са приложими само нормите на

МВР и съответно специалните разпоредби, съдържащи се в Наредба № 8121з-92/25.05.2015г и Наредба № 8121з-776/ 29.07.2016г.

Сочи, че съгл.чл.178 ал.1 ЗМВР, изчерпателно са изброени възнагражденията, които се изплащат на служителите на МВР и съгл.чл.179 ЗМВР работното време през нощта е с продължителност от 22.00ч до 06.00ч.

Оспорват се часовете положен нощен труд, както и изчисленията на ищеца за заплащане на извънреден труд.

Поради горното моли за отхвърляне на предявената исковата претенция като неоснователна и недоказана и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на съгл.чл.78 ал.8 ГПК във връзка с чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така предявените в условията на кумулативно обективно съединяване искове амират правното си основание в разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 МВР и чл.86 ЗЗД.

СЪДЪТ, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани въззивната жалба, възраженията на въззиваемата страна и всички събрани по делото доказателства, приема за установено **от фактическа страна**:

Няма спор между страните, че през процесния период 5.11.2016г-30.09.2019г ищецът е заемал посочената длъжност „ст.инспектор“ /ВПА/ в група „Охрана на обществения ред“ в с-р „Охранителна Полиция“ към 1-во РУ при ОД на МВР-Варна и че е работил на 12-часови смени съобразно месечни графици, установено и от писмените доказателства - кадрова справка, множество платежни бележки за начислени и изплатени часове за положен нощен труд за претендирания период.

Установява се по делото и че ищецът е бил възмезден за положените часове нощен труд по тарифната ставка за същия – по 0,25лв/час, което се потвърждава и от заключението на вещното лице по допуснатата ССЧЕ, неоспорено от страните и прието от съда като обективно и компетентно дадено.

Пак според същото след приравняването на часовете положен нощен труд в дневни коефициента 1,143, и след отчитане на ползван отпуск за временна неработоспособност и платен годишен отпуск, се получават часове извънреден труд от **226,37часа** с парична стойност **1595,55лв**, незаплатена на ищеца. По отделните периоди е както следва:

75,63лв за периода м.01.10-31.12.2016г;

30,63лв за периода 1.01-31.03.2017г;

30,63лв за периода 1.04-30.06.2017г;

82,50лв за периода 1.07-30.09.2017г;

10лв за периода 1.10-30.12.2017г;

65,19лв за периода 1.01-31.03.2018г;

48,67лв за периода 1.04-30.06.2018г;

99,11лв за периода 1.07-30.09.2018г;

48,67лв за периода 1.10-31.12.2018г;

52,65лв за периода 1.01-31.03.2019г;
71,73лв за периода 1.04-30.06.2019г и
80,09лв за периода 1.07-30.09.2019г.

Гореустановената фактическа обстановка обуславя следните **правни изводи**:

Не е спорно между страните, че поради заеманата длъжност ищецът има статут на ържавен служител съгласно ЗМВР.

Основният спорен въпрос между страните е правен - дали нощният труд следва да ъде преизчисляван в часове дневен такъв, така както се претендира от ищеца, умножавайки ъ с коефициент 1,143 и следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден руд, съответно да се начисли и заплати като такъв.

Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се формира от сновно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, съгл. чл.176 ЗМВР, като л.178 ал.1 т.3 е предвидено допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд. поред нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното реме, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за ържавните служители се определят с Наредба на министъра на вътрешните работи. В ериода на исковата претенция е действала Наредбата за структурата и организацията на аботната заплата, обн.ДВ от 26.01.2007г. В чл.9 ал.2 от същата е предвидено при сумирано зчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, авен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно реме, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. а структурата на МВР този коефициент е 1.143, изчислен като съотношение между ормалната продължителност от 8 часа дневен труд и нормалната продължителност от 7 аса нощен труд /8:7=1,143/. В чл.140 КТ е дадено легално определение на понятието нощен труд“. Със заповед № 8121з-791/28.10.2014г на Министъра на вътрешните работи е определя редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото гчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на ежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на ътрешните работи.

Ето защо съдът намира исковата претенция за доказана по основание и следва да ъде уважена до установения размер, на осн..чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР.

Следва да ъде уважена и акцесорната претенция за обезщетение за забавено зпълнение в размер на законната лихва от датата на депозиране на ИМ-31.10-.2019г до кончателното изплащане на задължението.

По разноските

На осн.чл.83 ал.1 т.1 ГПК ищецът е освободен от заплащане на държ.такса. Предвид снователността на исковете, ответната страна дължи заплащане на разноските, сторени от ъда, на осн.чл.78 ал.6 ГПК, и в полза на ищцовата страна – сторените разноски за дв.възнаграждение, на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

За въззивното производство, на осн.чл.78 ал.3 ГПК, в полза на въззиваемата страна

следва да бъдат присъдени разноси предвид своевременно отправеното искане и представените доказателства за сключен на 22.10.2020г договор /л.29, 30/, обективираш и азписка за реалното заплащане на уговореното възнаграждение от 480лв /от които 400лв дв.хонорар и 80лв ДДС/. Приложимите материално правни норми към него момент са тези а Наредба № 1/2004 в редакцията от 31.07.2020, обнар. ДВ бр.68/31.07.2020. Съгласно чл.7 т.1 вр.ал.2 т.2 от същата установеният минимален размер е 341,70лв съобразно посочената ена на иска и 68,30лв ДДС или общо закръглено 410лв.

В конкретния случай, възражение за прекомерност е заявено своевременно с олбата вх.№ 22641/22.10.2020 /л.23/ и затова посочената сума следва да бъде редуцирана от 80лв на **410лв.**

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС-ХІХс-в № 2495/22.06.2020г по гр.д.№ 8233/2019г, с което е осъдена ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР-ВАРНА да заплати на М. . Н. ЕГН 7606299121 от гр.Варна, сумата от **1595,55лв**, представляваща неизплатено изпълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от **5.11.2016г до 0.09.2019г**, получен в резултат на преизчисляване на положен ношен труд с коефициент ,143, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата олба – 5.11.2019г до окончателното изплащане на задължението, сумата от **213,73лв**, редставляващ сбор от обезщетение за забава начислено считано от падежа на всяко дължение, сумата от **400лв**–сторени от ищеца разноси по делото, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, акто и по бюджета на съдебната власт, по сметката на ВРС сумата от **263,82лв**–дължима ържавна такса и депозит за вещо лице, на осн.чл.78 ал.6 ГПК и чл.1 ТДТ.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР-ВАРНА да заплати М. С. Н. ЕГН 606299121 от гр.Варна ул.“Тодор Влайков“ № 11 ет.1 ап.1, сумата от **410лв** /четиристотин десет лева/ включващи адв.възнаграждение от 341,70лв и ДДС-68,30лв/ - разноси за ъззивното производство, на осн.чл.78 ал.3 ГПК, след уважено възражение за прекомерност.

Решението не подлежи на обжалване по арг. Чл.280 ал.3 т.3 ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

/О.М./

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на докладчика по делото съдия Деспина Георгиева

За да бъде уважен иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение на служител за положен от него извънреден труд, следва да бъде установено, че ищецът е бил в служба за посочения период и че **действително е положил труд, който се счита за извънреден** и че същият не му е бил заплатен.

По първата предпоставка няма спор и от доказателствата по делото се установи, че през процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение, заемайки посочената длъжност, като е работил на 12/24-часови смени.

Твърденията на ищеца са, че при даване на 12/24-часови смени фактически е полагал труд над нормативно установената продължителност на служебното време, който не бил компенсирал. Затова **спорният въпрос е правен**. Същият се концентрира върху това колко положените от ищеца часове нощен труд надвишават нормативно определените часове, поради което следва да бъдат преизчислени в часове дневен такъв чрез умножаване с коефициент 1,143, т.е. следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, есп. да се начисли и заплати като такъв с допълнително възнаграждение, на осн.чл.178 ал.1 ЗЗМВР.

Затова в тежест на ищеца е установяването на положения труд извън нормативно определеното служебно време, а за ответната страна - че ищецът е бил компенсирал с дължимата почивка, респ.с допълнително възнаграждение.

За процесния период са приложими нормите на **ЗМВР /обн.ДВ бр.53/27.06.2014г,** осл. изм. бр.26/ 28.03.2017/.

Действащият ЗМВР в чл.142 ал.1 урежда две категории служители в МВР–държавни служители, чийто статут се урежда със ЗМВР, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда от КТ и ЗМВР. В рамките на действащия закон за ве години статусът на служителите в МВР е бил променен два пъти:

§36 от ЗИД ЗМВР (обн.ДВ бр.14/20.02.2015/ разпоредбата на чл.142 ал.1 ЗМВР е изменена са обособени вече три категории служители:

1 държавни служители–полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

2 държавни служители и

3 лица, работещи по трудово правоотношение.

Бгл. §86 от същия изменителен закон, разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 ЗМВР се прилагат за държавните служители в МВР, заемачи длъжности за държавни служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015г.

Независимо от извеждането в две отделни категории полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението от една страна, и държавните служители от друга, Законодателят продължава да придава на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР статута, с който се ползват държавните служители по ЗМВР.

Въз основа на горното следва, че ищецът попада в категорията субекти по служебно правоотношение, за които са приложими изключително нормите на ЗМВР.

Нормата на чл.187 ал.1 ЗМВР визира, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8-часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. В ал.3 /в редакцията от 14.10.2016/ е посочено, че „работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 4-часови смени - сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по заключение. Поради спецификата на дейността в Медицинския институт на МВР може да се определя и 6-часова смяна *При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период*“. От това следва, че трудът с 8-часова продължителност, полаган от работещите на смени държавни служители, в интервала от 22.00 до 6.00 часа, се явява нощен.

Нормата на чл.187 ЗМВР е специална спрямо общите правила, установени с КТ, а ипотезата на ал.3 в редакцията ѝ от 2016г - и по-нова, което изключва прилагането на по-стария общ закон, а още повече на по-ниски по ранг нормативни разпоредби, съдържащи се в по-старите наредби, правилници и пр. Казано с други думи, специалният закон въвежда еднаква продължителност на работното време на служителите в МВР през деня и през нощта – по 8 часа в сравнение с работното време за работниците и служителите по трудови правоотношения, установени по КТ. В последния, съгл.чл.140 ал.1, е предвидено, че нормалната продължителност на седмичното работно време при 5-дневна работна седмица, през нощта е 35 часа. Това различие се обуславя от функциите, вменени с чл.2 ал.1 ЗМВР на служителите от МВР-за защита на правата и свободите на гражданите, противодействието

а престъпността, защита на националната сигурност, опазването на общественият ред и пожарна безопасност и защита на населението, напълно кореспондираща с нормата по п.105 ал.2 от Конституцията, овластяваща изпълнителната власт да осигурява обществения ред и националната сигурност на гражданите и Държавата.

На следващо място. Необходимо е да се прави **разграничение между нощен и извънреден труд.**

Както се посочи по-горе, **нощен** е трудът, полаган през нощта между 22.00 и 6.00ч.

Извънреден е трудът, **реално положен** от служителя по разпореждане или безакова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада **извън установеното за служителя работно време по график.** Нормата на чл.187 ал.7 /в редакцията ѝ от 2015г/ лимитира извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на ал.5 и ал.6 указват как следва да бъде възмезден положеният от служителя извънреден труд. Или, **законодателят е направил ясно разграничение между извънреден и нощен труд.**

Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за **нощен труд** е регламентирано в чл.179 ал.1 ЗМВР. В ал.2 на същия член е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със Заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за **извънреден труд** е определено още в самия Закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187 ал.6 ЗМВР/. Следователно, допълнителните възнаграждения за двата вида труд се изплащат по различен ред и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

В нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР изрично е предвидена делегация на М-ра на вътрешните работи да определи реда за разпределянето на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното редовно работно време /така в Решение № 55/7.04.2015г по гр.д.№ 5169/2014г на ВКС-III О/.

На осн.чл.187 ал.9 ЗМВР са приети **Наредба № 8121з-592/25.05.2015г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР, отм. с Решение № 8585/11.07.2016г на ВАС по адм.д. № 5450/2016г /обн.ДВ 59/29.07.2016г/, и **Наредба № 8121з-776/29.07.2016г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в МВР /обн.ДВ 60/02.08.2016г, в сила от 2.08.2016г/. В чл.3 ал.3 и на двете е указано, че служителите в МВР е възможно да полагат труд през нощта между 22.00ч до 6.00ч, като работните часове не следва да надвишават средно 8-часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл.187 ал.3 ЗМВР.

Положеният нощен труд се отойностява в съответствие със **Заповед № 8121з-91/28.10.2014г** на Министъра на вътрешните работи, в която в т.1 е посочено, че за всеки работен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително

възнаграждение в размер на 0,25лв. В т.5 от същата заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т.1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол–приложение № 5 към чл.32 ал.1 и чл.33 от Наредбата № 8121з-407/11.08.2014г.

Или, ако положеният нощен труд е бил в рамките на установеното работно време от 8 часа, то той не се явява извънреден и затова се заплаща като нощен по пределената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка.

В обобщение следва, че липсва нормативна празнота, която да налага субсидиарното приложение на КТ, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на **чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата**, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд /НСОРЗ/ с коефициент 1,143. **Нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР, тъй като според по-новия и специален закон, какъвто се явява ЗМВР, нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква – от по 8 часа.**

В допълнение може да се посочи и това, че коефициентът 1,143 е определен в **Листово изх.№ 94-НН-198/29.08.2011г на МТСП**, което се явява задължително предписание за всички работодатели по **трудова** правоотношения. Същото е издадено в качеството му на орган, осъществяващ контрола по спазването на трудовото законодателство „когато нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа /чл.136 ал.3 КТ/ и нормалната продължителност на нощното работно време е 7 часа /чл.140 ал.1 КТ/, правоотношението е 8ч/7ч, т.е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1,143. Целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение като за 8 часа. Следователно, превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, е установено с цел увеличаване заплащането на нощния труд /за да не бъде ошетен работникът, работил през нощта и да получи по-малко ТВ от този, който е работил през деня/, а не е с цел заплащане на извънреден труд по смисъла на чл.143 ал.1 КТ. Да се мисли противното /като се преизчисляват часовете нощен труд с коефициент 1,143 и получените допълнителни часове да се заплащат като извънреден труд/ би довело до оставяне в по-неблагоприятно положение работещите по трудови правоотношения спрямо служителите по служебни правоотношения, регламентирани от ЗМВР, които два вида правоотношения са установени в закона, както се посочи по-горе.

По отношение на конкретния случай следва да се приеме, че ищецът през процесния период е работил на 12/24-часови смени по утвърдени графици за дежурства. Отработеното време се отчита в часове, което се сравнява с нормата за съответния месец, получена при умножаването на броя на работните дни за месеца по 8. Когато отработените часове не превишават месечната норма, на ищеца се заплаща само допълнително възнаграждение за ощен труд в размер на 0,25лв за всеки час нощен труд. Само в случай, че е отработил в повече от нормата, тогава часовете в повече следва да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд.

По делото се установи, че **на ищеца са били заплатени всичките часове нощен труд, остойностени по съответната тарифна ставка. Не се установява да е положил реално асове труд над установената норма за процесния период, което да дава основание ьщите да бъдат възмездени като извънреден труд.**

Следва да се посочи и това, че още в обстоятелствената част на исковата си молба щецът не твърди да е полагал извънреден труд над установения в ЗМВР норматив, а ретендира само преизчисляване на положения от него нощен труд, попадащ в рамките на 2/24-часовите му дежурства по график.

Изложеното дотук налага **извода за неоснователност** претенцията на ищеца, **тъй ато не се установи да е работил реално извън установеното за него работно време по график**, т.е. да е полагал труд над установения норматив, който извънреден труд също е имитиран, съгл.чл.189 ал.7 ЗМВР, и не би могъл да надвишава 70 часа за тримесечен ериод и 280 часа годишно.

Поради изложеното претенцията се явява неоснователна.

Съдия-докладчик:.....

Д.Георгиева

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____